

7Nfe Shlomo

קול שופר

=====

יום אחד הכריזו קנאי ירושלים נידוי על הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל. תקעו בשופר ופרסמו כרוזים ובראשם הכותרת 'קול שופר', להודיע כי הרב קוק, שהנו משומד וכופר, מנודה ומוחרם ומורחק מכלל ישראל.

בא אלי דודי המקובל ומבקש ממני שאדפיס לו ה'קול שופר'. אני לא עוסק בדברים כאלה... סירבתי.

הפציר בי והפציר בי אבל לשווא. אני לא מדפיס. טוב, אם לא אני - יש אחרים. הוא מצא לו מי שידפיס.

לא עברו ימים רבים ואוהביו של הרב קוק הכריזו קול שופר על דודי המקובל. ועוד באותו ערב, באמצע תפילת מנחה בבית הכנסת, נפל דודי לרצפה וכל עוד רוחו באפו נשאווהו על כפיים לביתו. בא הפלטש'ר [החובש], הביט בו וקבע: יש לו שטף דם במוח. אני לא יכול להועיל כלום. בקשו רחמי שמיים.

אבל נשות הבית ידעו שאנשים אינם מתים משטף דם במוח אלא מקול שופר, רחמנא ליצלן. התחילו הנשים לבכות, אשתו, אחותה שהיא רעייתי וגם אמי.

"לך אליו" - אמרה אמי.

"אל מי?" - שאלתי.

"אליו... אל המנוחה."

"לא אני נידיתי ולא אני אלך..."

"אתה מוכרח לבוא אתנו אליו..."

"מה אתם רוצים ממנו?"

"שיתפלל עליו... אחרת ימות. רק אם הוא יתפלל לשלומי - יחיה."

וכבר הן עומדות בדלת ואמי מושכת אותי אחריה.

נכנסנו לבית הכנסת שלו. הוא יושב ליד ארון הקודש ומעיין בתנ"ך קטן עם תרגום אנגלי. מרים

הוא את עיניו מן התנ"ך ושואל אותי: "מה מבקש כבודו כאן?"

אומר אני: "שלוש נשים רוצות לדבר עמו."

"שלוש נשים? מה הן מבקשות?"

"שתיהן הן קרובותיו של האיש אשר מקורבי כבודו נידוהו והשלישית היא אמא שלי."

"נו" - הוא נאנח. "שייכנסו."

נכנסו השלוש והתחילו לבכות ולהתחנן: "רחמים... ר' עקיבא גוסס."

"ר' עקיבא? נו, שתהיה לו רפואה שלמה" - אמר הרב ושב לעיין בתנ"ך שלו.

"לא, לא רבי. הוא לא יבריא אלא אם אתה תמחל לו ותתפלל לשלומי. רק בזכות זה יבריא."

"טב" - אמר וניגש אל ארון הקודש, "הרי אני סולח ומתפלל לשלומי."

עומדות השלוש וחיוך של אושר פורח בפניהן. עכשיו הכול יסתדר בעזרת השם, ועקיבא תהיה לו רפואה שלמה.

ועד שאנו חוזרים הבית כבר השיב עקיבא את נשמתו לבורא.

צורחות הנשים, מייללות, מורטות את שערן. הרי ברור כשמש שהקול שופר הוא שהרג אותו. לא שטף דם. לא מחלה. רק קול שופר.

והרי התפלל עליו?

חשבו ומצאו: כאשר התפלל הרב כבר היה מת.

אח, אח, לו רק הקדמנו מעט בוודאי היה ניצל.